

Sygn. akt II CSK 525/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku J. T. i I. T.

przy uczestnictwie Gminy S.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 marca 2015 r., sygn. akt I 1Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza
od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 180 (sto
osiemdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wnioskodawców J. T. i I. T. od postanowienia Sądu Okręgowego K. z dnia 20 marca 2015 r. skarżący uzasadniali wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powołując się na argumentację przytoczoną w ramach podstaw skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny.

Przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie uzasadnia samo podnoszone przez skarżących naruszenie przepisów postępowania i prawa materialnego, które nie daje wprost podstawy do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie może więc odnieść skutku odwołanie się przez skarżącego dla uzasadnienia oczywistej zasadności skargi do uzasadnienia przytoczonych w niej podstaw, które na tym etapie postępowania nie podlegają właściwemu dla rozpoznania skargi kasacyjnej merytorycznemu badaniu i nie stanowią podstawy tej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

[l.n]